

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 228/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti L., s. r. o., S., zastúpenej advokátkou JUDr. M. G., K., pre namietané porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Daňového úradu Košice č. 9818301/1/345670/2012 z 5. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti L., s. r. o., **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2012 doručená sťažnosť spoločnosti L., s. r. o., S. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Daňového úradu Košice (ďalej len „daňový úrad“) č. 9818301/1/345670/2012 z 5. marca 2012.

Z obsahu sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že napadnutým rozhodnutím daňový úrad nevyhovel žiadosti sťažovateľky (ako daňového subjektu) z 27. februára 2012 o odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti rozhodnutiu Daňového úradu K. č. 738/230/18332/11/PekZ z 20. júla 2011 o uložení pokuty, a to z dôvodov, že *„žadateľ nedodržel tridsaťdňovú lehotu stanovenú zákonom na podanie žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty, v zákonom určenej tridsaťdňovej lehote neurobil aj zmeškaný úkon a nepredložil existenciu dôležitých dôvodov na predĺženie tejto zmeškanej lehoty“*.

Sťažovateľka považuje predmetné rozhodnutie daňového úradu za nezákonné. Uviedla, že si je vedomá skutočnosti, že na odpustenie zmeškanej lehoty neexistuje právny nárok a že daňový úrad je oprávnený takejto žiadosti nevyhovieť, avšak tu vznikla situácia, keď skutkovo a právne úplne totožnej žiadosti iného daňového subjektu (spoločnosti P., s. r. o.) bolo vyhovené, ale jej nie. Správny orgán je pri vydávaní rozhodnutia oprávnený uplatňovať správnu úvahu, ktorá však neznamená ľubovôľu pri jeho rozhodovaní. Takýto postup predstavuje porušenie princípu právnej istoty a vystavuje sťažovateľku svojvôli daňového úradu. Sťažovateľka je toho názoru, že v uvedenom prípade právne predpisy, základné zásady daňového konania a základné princípy právneho štátu dovoľovali daňovému úradu postupovať len tým spôsobom, že jej žiadosti buď vyhovie (rovnako ako v prípade iného daňového subjektu), alebo nevyhovie, avšak v tom prípade takéto rozhodnutie náležite odôvodní. Tým, že tak daňový úrad neurobil, porušil čl. 12 ods. 1 ústavy upravujúci zákaz diskriminácie a základné právo sťažovateľky na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľka v petite sťažnosti žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že napadnutým rozhodnutím daňového úradu došlo k porušeniu čl. 12 ods. 2 ústavy, ako aj jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru; aby napadnuté rozhodnutie daňového úradu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal finančné zadostučinenie a náhradu trov právneho zastúpenia.

Sťažovateľka zároveň uviedla, že súčasne s touto sťažnosťou podala Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia daňového úradu. Sťažnosť pre namietané porušenie svojich základných práv a slobôd podala už v tomto štádiu z dôvodu, aby nedošlo k zmeškaniu lehoty na jej podanie, ako aj z dôvodu, že neexistuje jednoznačný záver o tom, či napadnuté rozhodnutie daňového úradu (správneho orgánu) je preskúmateľné v rámci správneho súdnictva.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia čl. 12 ods. 2 ústavy, ako aj základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím daňového úradu č. 9818301/1/345670/2012 z 5. marca 2012.

Sťažovateľka súčasne s touto sťažnosťou podala krajskému súdu žalobu o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia daňového úradu (správneho orgánu) podľa § 247 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), čo odôvodnila obavou o zmeškanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu, ako aj tým, že neexistuje jednoznačný záver o tom, či napadnuté rozhodnutie daňového úradu je preskúmateľné v rámci správneho súdnictva.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak túto ochranu neposkytujú všeobecné súdy. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ mohol domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, III. ÚS 70/02).

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov upravujú ustanovenia § 247 a nasl. OSP.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade pred právomocou ústavného súdu existuje iný (všeobecný) súd, ktorý je v prvom rade povolaný poskytnúť ochranu označeným základným právam sťažovateľky, a preto sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie [čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 25 ods. 2 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (obdobne napr. m. m. III. ÚS 310/07, IV. ÚS 276/08, IV. ÚS 216/2010, III. ÚS 540/2011)].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2012